

7. V akom rozsahu sa môžu súdy členských štátov dovolávať výkladu nariadenia Rady (ES) č. 1472/2006 uskutočneného Súdny dvorom v rámci vecí C-249/10 P, Brosmann, a C-247/10 P, Zhejiang Aokang, na účely rozhodnutia, že clo nebolo podľa článku 236 Colného kódexu Spoločenstva [nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92⁽³⁾] dlžné na základe právnych predpisov, a to vo vzťahu k spoločnostiam, ktoré tak ako odvolatelia vo veciach Brosmann a Zhejiang Aokang neboli zaradené do vzorky, ale predložili žiadosti o trhovohospodársky prístup a individuálny prístup, ktoré neboli preskúmané?

- (¹) Nariadenie Rady (ES) č. 1472/2006 z 5. októbra 2006, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz určitej obuvi so zvrškom z usne s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a vo Vietname (Ú. v. EÚ L 275, s. 1).
- (²) Nariadenie Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, s. 1; Mím. vyd. 11/010, s. 45).
- (³) Nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mím. vyd. 02/004, s. 307).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Administratīvā apgabaltiesa (Lotyšsko) 13. decembra 2013 — VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija/Kaspars Nīmanis

(Vec C-664/13)

(2014/C 71/15)

Jazyk konania: lotyščina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Administratīvā apgabaltiesa

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolatelia: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija“, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Odporca: Kaspars Nīmanis

Prejudiciálna otázka

Má sa článok 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES (¹) z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch v spojení s prvou vetou odôvodnenia 2 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá stanovuje, že jediným prostriedkom na preukázanie, že osoba má obvyklé bydlisko v uvedenom štáte (Lotyšsko), je ohlásené bydlisko tejto osoby? Pod pojmom „ohlásené bydlisko“ treba

rozumieť povinnosť osoby podľa vnútroštátnej právnej úpravy zapísať sa do štátneho registra, aby táto osoba dala najavo, že na ohlásenej adrese je dostupná na účely svojich právnych vzťahov so štátom a s orgánmi miestnej správy.

(¹) Ú. v. EÚ L 403, s. 18.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) 17. decembra 2013 — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ a Nemaniūnas

(Vec C-671/13)

(2014/C 71/16)

Jazyk konania: litovčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľia: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas“ a Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Dotknuté osoby: Vitoldas Gulavičius a AB bankas „Snoras“, v konkurze

Prejudiciálne otázky

- Má sa článok 7 ods. 2 v spojení s bodom 12 prílohy I smernice 94/19 (¹) chápať a vykladať v tom zmysle, že ak členský štát vylúči z pôsobnosti ochrany vkladateľov úverovej inštitúcie, ktorí vlastnia dlhové cenné papiere (vkladové certifikáty) vydané touto inštitúciou, toto vylúčenie možno uplatniť len v prípade, ak majú uvedené vkladové certifikáty všetky znaky finančného nástroja v zmysle smernice 2004/39 (²) (aj s prihliadnutím na ďalšie právne akty Únie, napríklad nariadenie Európskej centrálnej banky č. 25/2009), vrátane obchodovateľnosti na sekundárnom trhu?
- Ak sa dotknutý členský štát rozhodne prebrať smernice 94/19 a 97/9 (³) do vnútroštátneho práva takým spôsobom, že systémy ochrany vkladateľov a investorov sú upravené v tom istom legislatívnom akte (tom istom zákone), má sa článok 7 ods. 2 v spojení s bodom 12 prílohy I smernice 94/19 a článok 2 ods. 2 smernice 97/9 — vzhľadom na článok 2 ods. 3 smernice 97/9 — chápať a vykladať v tom zmysle, že na vlastníkov vkladových certifikátov a dlhopisov sa musí vzťahovať niektorý zo systémov ochrany na účely uvedených smerníc?

3. Vzhľadom na to, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy sa na vlastníkov vkladových certifikátov a dlhopisov vydaných úverovou inštitúciou nevzťahuje ani jeden z možných systémov ochrany stanovených smernicami 94/19 a 97/9:

- a) sú článok 3 ods. 1, článok 7 ods. 1 (zmenený a doplnený smernicou 2009/14) a článok 10 ods. 1 smernice 94/19 a článok 1 ods. 1 tej istej smernice, ktorý vymedzuje pojem vklad, vo vzájomnej súvislosti dostatočne jasné, presné a bezpodmienečné a zakladajú subjektívne práva v dostatočnej miere na to, aby ich mohli jednotlivci uvádzať v konaní pred vnútroštátnym súdom na podporu svojich nárokov na náhradu voči orgánu ochrany zriadenému štátom, ktorý je poverený vyplácaním uvedenej náhrady?
- b) sú článok 2 ods. 2 a článok 4 ods. 1 smernice 97/9 dostatočne jasné, presné a bezpodmienečné a zakladajú subjektívne práva v dostatočnej miere na to, aby ich mohli jednotlivci uvádzať v konaní pred vnútroštátnym súdom na podporu svojich nárokov na náhradu voči orgánu ochrany zriadenému štátom, ktorý je poverený vyplácaním uvedenej náhrady?
- c) v prípade kladnej odpovede na otázky uvedené v písmenách a) a b), ktorý z dvoch možných systémov ochrany má vnútroštátny súd použiť na rozhodnutie sporu medzi jednotlivcom a úverovou inštitúciou, ktorého vedľajším účastníkom je orgán ochrany zriadený štátom, ktorý je poverený správou systémov ochrany vkladateľov a investorov?

4. Majú sa článok 2 ods. 2 a článok 4 ods. 2 smernice 97/9 (v spojení s prílohou I tejto smernice) chápať a vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa systém náhrad pre investorov nevzťahuje na investorov, ktorí vlastnia dlhové cenné papiere vydané úverovou inštitúciou, z dôvodu typu finančných nástrojov (dlhové cenné papiere) a vzhľadom na to, že poisťník (úverová inštitúcia) nepreviedol ani nepoužil finančné prostriedky alebo cenné papiere investorov bez súhlasu investorov? Má skutočnosť, že úverová inštitúcia, ktorá vydala dlhové cenné papiere (emitent), je zároveň uschovávaťom týchto finančných nástrojov (sprostredkovateľom), a že investované finančné prostriedky nie sú oddelené od ostatných finančných prostriedkov, ktorými úverová inštitúcia disponuje, význam pre výklad citovaných ustanovení smernice 97/9, pokiaľ ide o ochranu investorov?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 94/19/ES z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. ES L 135, 1994, s. 5; Mim. vyd. 06/002, s. 252).

(²) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 6/007, s. 263).

(³) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/9/ES z 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov (Ú. v. ES L 84, s. 22; Mim. vyd. 6/002, s. 311).

Odvolaie podané 17. decembra 2013: Európska komisia proti rozsudku Všeobecného súdu (druhá komora) z 8. októbra 2013 vo veci T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland a Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)/Európska komisia

(Vec C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolaiteľka: Európska komisia (v zastúpení: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek, splnomocnení zástupcovia)

Ďalší účastníci konania: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Návrhy odvolateľky

Odvolaiteľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil rozsudok Všeobecného súdu,

— podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora buď sám s konečnom platnosťou rozhodol o prvom a treťom žalobnom dôvode, alebo aby vrátil vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie o týchto žalobných dôvodoch, a

— zaviazal odporcov na náhradu trov konania.

Odvolaie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza jeden odvolací dôvod, podľa ktorého Všeobecný súd nesprávne vyložil pojem informácie, ktoré sa „týkajú emisií do životného prostredia“ uvedený v prvej vete článku 6 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (¹) („Aarhuské nariadenie“), pričom vyvrátil stanovisko Komisie, podľa ktorého je tento pojem potrebné vykladať v zhode a súlade s ostatnými predmetnými ustanoveniami. Tento odvolací dôvod má tri časti:

- i) Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia tým, že nezohľadnil potrebu zabezpečiť „vnútorný“ súlad nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (²) v spojení s článkom 6 ods. 1 Aarhuského nariadenia, v spojení s článkom 4 ods. 4 Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia („Aarhuský dohovor“);